

30 marca 1928 r.

B 65h 67/06

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 7140.

Kl. 76 d 21.

Georg Schlesinger
(Berlin-Charlottenburg, Niemcy).

Kosz i półki do przędzy na cewkach i tym podobnego użytku.

Zgłoszono 8 listopada 1926 r.

Udzielono 10 marca 1927 r.

Wynalazek dotyczy kosza do przędzy na cewkach i należących do nich półek. Celem wynalazku jest takie ulepszenie kosza, aby mógł on służyć w pobliżu prądnicy do przechowywania przędzy lub przewożenia jej bezpośrednio do krosna tkackiego lub innego miejsca, jak, np., do parowania, magazynu lub snowaka. Nowe te kosze dają się również ustawiać jedno na drugich, aby móc być wprowadzone do parownika przędzy. Kosze takie nie powinny zmieniać wskutek wpływu wilgoci bądź zużycia, swego ciężaru, który powinien pozostać stały dla wszystkich używanych w przedsiębiorstwie koszy, przyczem kosze powinny być tak zbudowane, aby dać możliwość zobaczenia z zewnątrz swojej zawartości.

Wynalazek usuwa zbędne częste pako-

wanie cewek i usuwa uszkodzenia oraz odpadki, powstające z powodu zkędzierzawienia przędzy, przeięcia cewki z przędzą lub złamania samej cewki. Puste kosze nie potrzebują być każdorazowo ważone, jeżeli ma być widziana zawartość ich i oszczędza się w ten sposób półki w składach, a szczególnie urządzenia wewnętrznego parownika przędzy.

Wynalazek ma poza tem za zadanie dostarczyć proste i tanie półki, które służyłyby w poszczególnych wypadkach również i do ustawiania koszy, wykonanych według wynalazku.

Inne jeszcze zalety niniejszego wynalazku polegają na tem, że kosze do przędzy na cewkach i podobnych celów posiadają ścianki kratkowane (przejrzyste), brzegi górne przystają dokładnie do den

drugich koszy i że materiał, z którego są one wykonane, nie podlega działaniu pary nasyconej. Istotę wynalazku poza tem wyjaśni następujący opis, zastrzeżenia i załączony rysunek.

Fig. 1 — 3 przedstawiają kosz do przędzy na cewkach w trzech widokach, fig. 4 — kosz w parowniku, fig. 5 — kosze, zestawione w półkę po odrzuceniu przednich boków i spodów, fig. 6 i 7 pokazują podziałki kosza na połowę i czwartą część wielkości i fig. 8 i 9 dają widoki przedni i boczny półek, dostosowanych do koszy.

Koszyk składa się z dostatecznie mocnej żelaznej obwodziny (ramy) *a*, aby przeciwstawić się przy użyciu pociąganiu, rzucaniu i ciągnięciu oraz dosyć sztywnej, aby w razie potrzeby kosz taki mógł służyć za ławeczkę dla robotnika, gdyż, biorąc praktycznie, nie da się uniknąć, aby robotnik nie usiadł na koszu. Obwodzina jest ocynowana lub też ochroniona w inny sposób przeciw rdzewieniu. Ścianki tylne i spody *b* są wykonane z plecionego ocynkowanego drutu, aby przeciwstawić się działaniu pary, przyczem oczka plecionki są tak małe, aby końce cewek nie mogły przez nie wystawać nazewnątrz.

Fig. 4 pokazuje parownik do przędzy z dwoma koszami wewnątrz, ustawionymi na kątownikach, które są dopasowane do wymiarów den. Prześwity boków pozwalają parze przechodzić swobodnie przez zawartość kosza, a ponieważ boki są uodpornione na działanie pary, ta ostatnia nie może ich uszkodzić. Dno kosza jest tak wykonane, że przystaje ono dokładnie do obrzeża górnego drugiego kosza. W tym celu kątowniki, tworzące obwodzinę (ramę) dna, są ułożone bokami wklęsłymi nazewnątrz, a kątowniki górnej obwodziny do wewnątrz. Wskutek tego, że wymiary brzegów górnych i dna są jednakowe, zachodzą one dokładnie jedno w drugie.

Fig. 5 daje przykład użycia koszy jako półki. Żelazne te kosze można ustawić

na sali fabrycznej jeden na drugim do siedmiu sztuk bez obawy, aby straciły one kierunek pionowy. Kolumny takie koszy tworzą jedną spoistą całość. W magazynach nie trzeba urządzać ani półek, ani innych urządzeń. Stąd wypływają dwie zalety: po pierwsze, kosze takie dają tanie urządzenie do przesuwania, oraz łatwość przesuwania i przestawiania do innych sal.

Ponieważ dla bieżących gatunków i ilości przędzy wyrabia się kosze jednego rodzaju, a przędza przychodzi partjami około 25 kg, można 70 — 80% jej umieścić w koszach bez żadnego dodatkowego urządzenia. Należące do siebie partje przędzy mogą być oznaczone znakami, aby nie mieszać jednej z drugą. Przejrzystość bocznych ścianek kosza daje możliwość sprawdzenia rodzaju i ilości zawartej w nim przędzy.

Kosz musi być dostatecznie duży, aby mógł pomieścić całe lub pół obciążania (zdjęcia) samoprząśnicy wózkowej, lecz nie za duży, aby go mogły przenosić kobiety i aby mógł się zmieścić do parownika przędzy. Dla małych partyj, jak wskazują fig. 6 i 7, koszyk może być podzielony na małe przedziałki. Te małe koszyki można ustawiać na odpowiednich półkach, bowiem ich słaba stałość równowagi utrudnia ustawianie ich jeden na drugim w kolumnę pionową.

Do takiego celu przystosowaną półkę wskazuje fig. 8 i 9. Rury lub beleczki *d* są ustawione w podłodze prostopadle i powiązane parami zapomocą kątowników. Kątowniki są umocowane na jednej wysokości z dwóch stron rur lub beleczki i na przeciwległych stronach i na takiej wysokości jeden od drugiego, aby między nie mógł być wsunięty koszyk. Kątowniki mogą leżeć luźno na sworzniach, które przechodzą przez beleczkę lub rurę *d*. W ten sposób można zmienić odległość między kątownikami, przenosząc je wyżej lub ni-

zej. W poszczególnych wypadkach dobrze jest umieszczać i normalne kosze na takich półkach zamiast je ustawiać jeden na drugim.

Gospodarcze korzyści powyższego wynalazku są następujące: nie trzeba opakowywać przędzy przed jej użyciem, unika się odpadków, spowodowanych uszkodzeniem cewek, można łatwo przejrzeć przędzę i wykorzystać miejsce w magazynie, ilość obsługi jest znikoma.

Oprócz tego zbędne jest powtarzanie wyważania codzienne pustych koszy, jak to ma miejsce ze skrzynkami drewnianymi lub koszami z wikliny, dalej kosz taki jest tani, trwa łańcami bez naprawy i dlatego w porównaniu z drewnianymi jest o wiele lepszy.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Kosz do przędzy na cewkach i tym podobnego użytku, znamieny tem, że posiada kratkowane boki oraz wchodzące dno i górną obwodzinę, przyczem jest wykonany z materiału niehigroskopijnego i wytrzymałego na działanie pary.

2. Kosz według zastrz. 1, znamieny tem, że posiada żelazną ramę i ścianki z plecionki drucianej, które są uodpornione przeciwko rdzewieniu.

3. Kosz według zastrz. 2, znamieny tem, że wgłębienie korytkowego żelaza dna jest skierowane nazewnątrz, a górnego obrzeża — do wewnątrz, przyczem wymiary górnych kątowników i dolnych są jednakowe.

4. Kosz według zastrz. 2, znamieny tem, że wszystkie jego części są wykonane z ocynowanej blachy.

5. Kosz według zastrz. 1, znamieny tem, że rząd koszy normalnych wymiarów może być ustawiany jeden na drugim z drugim rzędem koszy, które w przekroju wynoszą połowę lub ćwierć pierwszych.

6. Półka do ustawiania koszy według zastrz. 1 — 5; znamienna tem, że składa się z prostopadłych rur lub beleczek, które parami są powiązane zapomocą kątowników, które służą do ustawienia na nich koszyków w odstępach między rurami lub beleczkami.

7. Półka według zastrz. 6, znamienna tem, że para kątowników jest oparta luźno na sworzniach, przechodzących przez rury lub beleczki.

Georg Schlesinger.

Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.

Fig. 1.

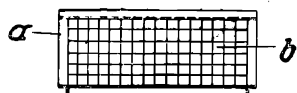

Fig. 2.

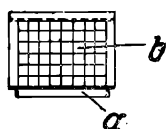

Fig. 3.

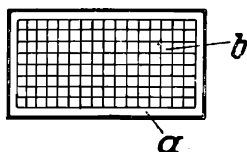

Fig. 5. .

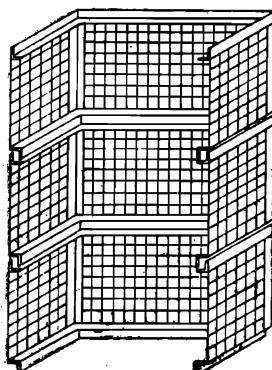

Fig. 4.

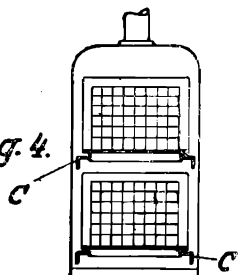

Fig. 8.

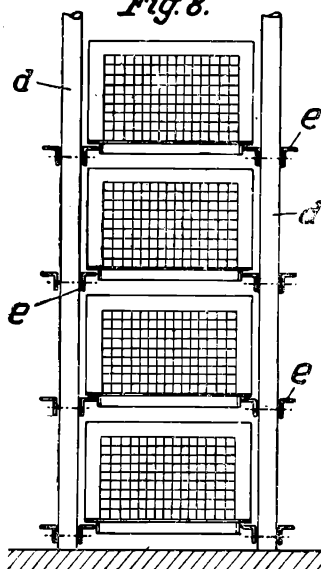

Fig. 9.

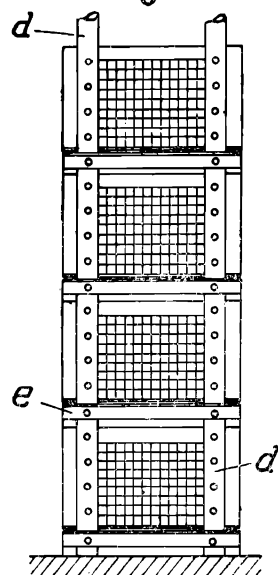

Fig. 6.

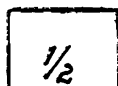

Fig. 7.

